

žalobkyně přes to s účtem odeslala i zboží. Na neprokázanou okolnost, že snad nebylo zboží při odeslání účtu hotovo a k zaslání připraveno, nemůže žalovaná s úspěchem proto poukazovati, ježto její povinnost k zaplacení účtu podle smlouvy od pohotovosti (odeslání) zboží nezávisí. Neodeslání zboží mělo by svůj význam, kdyby účet byl zaplacen.

Čís. 2481.

Bylo-li vyrovnání potvrzeno dříve, než skončeno bylo v první stolici ústní jednání o zažalované pohledávce, jest přisouditi zažalovanou pohledávku pouze penízem, odpovídajícím vyrovnací kvotě.

Nedodržení závazků dlužníkem ve vyrovnání převzatých nemůže býti samo o sobě důvodem, by vyrovnání bylo prohlášeno neplatným.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1135/22.)

Žaloba o zaplacení pohledávky byla zadána na soudě dne 10. září 1921. Dne 7. února 1922 došlo mezi žalovanou a jejími věřiteli k soudnímu vyrovnání, dle něhož měli věřitelé obdržeti pouze 5% pohledávek. Zažalovaná pohledávka byla v řízení vyrovnávacím uznána za pravou. Vyrovnání bylo příslušným soudem dne 4. dubna 1922 právoplatně potvrzeno. Rozsudkem ze dne 16. května 1922 přiznal procesní soud první stolice žalobkyni pouze 5% zažalované pohledávky, maje za to, že dle §u 53 vyr. řádu není dlužník povinen více platiti. Odvolací soud přiznal žalobkyni celou pohledávku, ježto vyrovnávací řízení, zavedené po podání žaloby, nemůže míti vlivu na zažalovanou pohledávku.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání žalované firmy jest oprávněno potud, pokud s hlediska §u 503 čís. 4 c. ř. s. poukazuje na výsledek řízení vyrovnávacího. Podle spisu došlo 7. února 1922 mezi žalovanou firmou a jejími věřiteli k soudnímu vyrovnání, dle něhož věřitelé mají obdržeti pouze 5% svých pohledávek, kteréžto vyrovnání bylo 4. dubna 1922 příslušným soudem právoplatně potvrzeno; toto vyrovnání vztahuje se také na zažalovanou pohledávku firmy M., jejíž zástupce uvedl v první stolici při ústním přeličení 6. května 1922, že celá zažalovaná pohledávka byla ve vyrovnávacím řízení uznána za pravou. Poněvadž vyrovnání bylo soudně potvrzeno dříve, než tento spor byl v první stolici skončen, a poněvadž soudní potvrzení nabylo moci právní, dlužno vzhledem na §§ 272, 390, 530 čís. 7 a 531 c. ř. s., jakož i na § 35 ex. ř. vzíti při rozhodnutí tohoto sporu zřetel na obsah vyrovnání, totiž na okolnost, že podle vyrovnání mají věřitelé žalované firmy obdržeti jen 5% pohledávek. Podle §u 53 vyr. řádu nastalo soudním potvrzením vyrovnání, tedy 4. dubna 1922, sprostění žalované firmy ze závazku jejího vůči žalující firmě až do výše 95%; zažalovaná pohledávka tedy dnem 4. dubna 1922 pominula až do této výše a zustala v platnosti jen ve výši 5%, totiž jen částkou 110 Kč 25 h, přisouzenou žalující firmě rozsudkem procesního soudu první stolice. Soud odvolací ovšem správně uvedl, že zažalovaná pohledávka byla již 24. září 1921, kdy první rok v tomto sporu byl konán, splatna

a žalovatelná, a že z a h á j e n í m řízení vyrovnávacího nebylo na tom nic změněno; ale odvolací soud nevzal zřetel na zánik 95% zažalované a splatné pohledávky firmy M., nastavši později dle Šu 53 vyr. ř. potvrzeným vyrovnáním. Mínění soudu odvolacího, vyslovené na konci rozhodovacích důvodů jeho rozsudku, že v eventuálním řízení exekucním bude vzítí zřetel na potvrzené vyrovnání, může mít úspěch jen tenkrát, když v nálezů rozsudečném (§ 417 čís. 3 c. ř. s.), jenž podle Šu 411 c. ř. s. účasten jest právní moci, nikoli pouze v rozhodovacích důvodech rozsudku, jest obsažen zákonný důsledek potvrzeného vyrovnání, totiž povinnost žalované firmy, zaplatiti jen 5% a nikoli celých 100% zažalované pohledávky pod exekucí; kdyby rozsudek soudu odvolacího, přisuzující žalující firmě celou pohledávku, nabytí moci právní, byl by dle Šu 1 čís. 1 a Šu 7 ex. ř. exekucním titulem k dobytí celé zažalované pohledávky a žalovaná firma nemohla by užiti ustanovení Šu 35 ex. ř., poněvadž tento předpokládá, že skutková okolnost, způsobivší úplný nebo částečný zánik pohledávky, nastala teprve po vzejití exekucního titulu. Soud odvolací tudíž neprávem vyhověl odvolání žalující firmy, neboť zamítavá část rozsudku prvního soudu vyhovuje věci i zákonu. Na tom ničeho nemění druhý odstavec Šu 54, ani ustanovení §§ 57 a 58 vyr. ř., neboť v Šu 53 vyr. ř. jest částečné pominutí pohledávek věřitelů vysloveno zcela nepodmíněně a beze vší výhrady; §§ 54, 57 a 58 ustanovují jen částečné neb úplné pozdější oživení zaniklých pohledávkových kvót v případech tam uvedených a z procesních spisů první stolice nevysvítá, že by byl nastal některý z případů těchto, totiž zahájení konkursu dle Šu 54, odsouzení dlužníka pro podvodný úpadek podle Šu 57, aneb jiné podvodné jednání dlužníkovy nebo nepřipustné přiznání zvláštních výhod jednotlivým věřitelům dle Šu 58 vyr. řádu. Výhrada vlastnického práva žalující firmy ke zboží, žalované firmě prodanému, je v tomto sporu nerozhodná, poněvadž nejde o právo vlastnické, nýbrž o pohledávku tržní ceny. Tvrzení žalující firmy v dovolací odpovědi, že žalovaná firma nesplnila vyrovnání, jest jednak nepřipustnou novotou dle druhého odstavce Šu 504 c. ř. s., jednak jest i nerozhodné, neboť nedodržení závazku, dlužníkem ve vyrovnání převzatých, nemůže samo o sobě býti důvodem pro vyslovení neplatnosti nebo neúčinnosti vyrovnání, nýbrž věřitelé mají v případě nesplnění vyrovnání toliko právo, vésti exekuci k dobytí vyrovnací kvoty svých pohledávek. (Viz § 53 vyr. ř. a z pamětního spisu ministerstva spravedlnosti k uvedení konkursního, vyrovnacího a odpurčního řádu poslední dva odstavce k Šu 161 konk. ř. ve spojení s odstavci k §§ 53, 54, 57 a 58 vyr. ř.)

Čís. 2482.

Pojem »dodání« nevyžaduje, by kupitel zboží přijal, nýbrž stačí, že nabytí možnosti zbožím mu zasláným disponovati a je zkoušeti.

Obchodní pomocník může bez dalšího činiti objednávky, které náleží k provozování obchodu, v němž jest zaměstnán.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1267 22.)

Obchodní pomocník žalovaného majitele agentury a komisionářského obchodu objednal pro firmu žalovaného u žalující firmy patentní